

[Nathalie Lind]

forbindelse med kommunalreformen fik oprettet amtskommunerne med en folkevalgt amtsborgmester som formand – det, der for mig er afgørende, er en frygt for overlappning og dårlig ressourcenyttelse. Det er det, der ligger bag det, jeg siger her.

Dette var det saglige – jeg har også en anden principiel hovedforklaring på, hvorfor vi fremsætter dette forslag. Da vi havde debatten den 13. maj 1980, spurgte jeg tre gange indenrigsministeren – og jeg var ikke den eneste, der spurgte, det gjorde også den konservative ordfører og vist også SFs ordfører – hvad der nu skal ske. Det var næsten det første, jeg sagde, og det var vist også det sidste. Ministeren svarede (Folketingstidende 1979–80, 2. samling, sp. 9506), at både regeringen og han ville overveje, hvad der så skulle ske, og at det kunne føre til, at der blev givet en supplerende redegørelse, hvor man forsøgte at besvare tvivlsspørgsmål – dem var der jo mange ordførere der havde fremført – og så redegjorde for, hvilken præcis afgrænsning af statsamtet man ønskede at have.

Men vi fik ikke nogen supplerende redegørelse; vi fik et forslag til lov om kommunernes styrelse den 9. oktober 1980, og dette forslag har som en forudsætning for ministeren, at han har konstateret et flertal med sig for at bevare statsamterne. Det synes vi ikke er en rigtig fremgangsmåde. Vi kan være få, eller vi kan være mange, men en redegørelse giver ikke anledning til nærmere undersøgelser gennem et udvalgsarbejde. Så kan ministeren sige: nu får vi udvalgsarbejdet i forbindelse med den kommunale styrelseslov, men jeg hørte, at socialdemokratiets ordfører, hr. Egon Jensen, endda nærmest undrede sig over, at vort partis ordfører vovede at tage op et spørgsmål som statsamterne og administrationen af dem i fremtiden. Vi fremsætter altså dette forslag, fordi vi gerne vil have en nøjere behandling af det. Så siger man, at det måske kunne have været rejst på grundlag af den forudsætningsvise bemærkning – for andet er det ikke, hverken i fremsættelsestalen eller i bemærkningerne til lovforslaget – og at man så kunne have stillet alverdens spørgsmål i kommunaludvalget. Men når vi nu har den opfattelse, jeg redegjorde for, synes vi egentlig, det er lige så fair at prøve, om ikke der kunne lægges noget frem til debat. Udvalgsmedlemmerne er

måske næsten alle imod, men det kunne jo være, at de fik en større forståelse, når man fik debatteret noget af det ud fra de synspunkter, jeg har nævnt her. Og derfor har vi lagt dette frem. Så kan man komme og sige: ja men det er altså forkert at fremsætte dette forslag; det kan man ikke gøre, og ministeren rejser endda nærmest det spørgsmål, om det er lovmedholdeligt, at vi foreslår – altså helt bortset fra hvad man politisk synes er acceptabelt – at et sekretariat for tilsynsrådene skulle ligge i amtskommunen. Jeg tror godt, jeg kan finde paralleller, men i hvert fald kan jeg bruge udvalgsarbejdet til at stille spørgsmål, om det ikke er forvaltningsmæssigt i orden; det mener jeg det er.

Da vi havde debatten den 13. maj 1980, sagde ministeren, at han slet ikke kunne forestille sig andre forslag end enten en central ordning for tilsynsrådene eller også den nuværende med amtmanden som formand.

Jeg er enig med dem, der har sagt i dag, at ministerens redegørelse i dag var langt mere afvisende og mere detaljeret end den lidt bredere debat med mange løse ender, vi havde i maj måned 1980.

Så siger man: er det nu rigtigt at bruge en dommer? Ja, jeg ved ikke, hvor mange statsembedsmænd vi har, som indenrigsministeren kunne udnævne. Jeg synes ikke, det var en så fjern tanke. Så siger man, at en dommer ikke er forvaltningskyndig osv. Ja men skal vi ikke være helt realistiske og erkende, at hvis vi får et organ i fremtiden, hvis aller-væsentligste hovedopgave er ægteskabssager, skilsmisssager, personsager og navnesager, hvilken erfaring har så den, der beklæder det embede, i forhold til den, en dommer har?

Så bliver det sagt, at vi ikke kan have dette med biskopperne, og kirkeministeriet er ikke enig. Dertil vil jeg blot sige helt principielt, at hvis man havde den samme holdning, som vi har, er det ikke udelukket, men der er en meget stor tilbøjelighed og hos nogle måske også en vis – i åndelig forstand – konservatisme i at sige som hr. Taanquist: ja men dette har jo fungeret så fortrinligt, så det skal man da ikke nedlægge. Vi har – ærligt, synes jeg – sagt, at det, det drejede sig om, var at overføre opgaver til organer, som kan løse dem, noget, der ikke vil være dyre-re, og så sikrede vi en ganske klar linje, nemlig at det regionale statsorgan havde med disse helt afgrænsede opgaver at gøre, og at